

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ

ΤΟΥ Μ. ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

Οί μικροέρωτες του Ναπολέοντος

Ο Ναπολέων ήταν σὺν τοῖς ἄλλοις καὶ ἀρετὰ ἀισθηματικὸς. Οἱ βιογράφοι τοῦ ἀναφέρουν διάφορα εἰδύλλια τοῦ μὲ γνωστὲς καλλιτεχνίδες τῆς σκηπῆς, φημισμένες γιὰ τὴν καλλονίαν τους. Οἱ ἐφιμέρες ὁμῶς αὐτῆς ἐρωτικῆς τοῦ περιπέτειες δὲν διαρκοῦσαν ποτὲ περισσότερο ἀπὸ λίγες ὥρες.

Μία ἀπὸ τὰς εὐνοούμενας αὐτὰς τοῦ μεγάλου κατακτητοῦ, ἡ Δεσποινὴς Γ... τὴν ὁποῖαν ἐξαιρετικῶς συμπαθοῦσε, τοῦ ζήτησε κἀποτε ἓνα πορτραῖτο.

Ὁ Ἀυτοκράτωρ ὁμῶς πειράχθηκε ἀπ' τὴν οικειότητα αὐτῆς καλλιτέχνιδος καὶ χωρὶς νὰ γόση καὶ ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του ἓνα χρυσο νόμισμα τῶν εἰκοσι φράγκων, τῆς τὸ προσέφερε, καὶ ἀπὸ τότε δὲν τὴν ξαναεἶδε !...

Ὡς γνωστὸν, τὰ γαλλικὰ αὐτὰ εἰκασόφραγκα ἔχουν χαραγμμένη ἐπάνω τὴν εἰκόνα τοῦ Ναπολέοντος.

Ὁ ἀφορισμὸς τοῦ Ναπολέοντος

Ὅταν ὁ Ναπολέων, ἐπρόκειτο γιὰ λόγους ἔθνικους, νὰ χωρίσῃ ἀπὸ τὴν πρώτη γυναῖκα του Ἰωσηρίνα, ἀπετάθη στὸν Πάπα. Ὁ Ἄρχηγὸς ὁμῶς τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας ἀρνῆθηκε νὰ τὸ χορηγήσῃ τὸ διαζύγιον. Ὁ Ναπολέων, ὁ ὁποῖος, φύσει αὐταρχικός, δὲν δεχόταν ἀντιρροήσεις, ἐξερμάνη. Καὶ τὸ σοβαρὸ αὐτὸ ἐπεισόδιον ὑπῆρξεν ἀφορμὴ νὰ φθάσουν οὐ δούτατο σημεῖο οἱ ἀσέσεις μεταξὺ Ἀυτοκράτορος καὶ Πάπα.

Ὁ Πίος τος, παρασυστόμενος τότε ἀπὸ ὀρισμένους φανατικὸς ἀντιβοναπαριστὰς καρδιναλίους συμβούλους του, ἀπεφάσισε νὰ ἀφορίσῃ τὸν Ναπολέοντα. Πρὸς τοῦτο, ἔστειλε στὸν καρδιναλὸ ντ' Ἀστρὸς, ἀντιπρόσωπο τοῦ Παπικοῦ Θρόνου στὸ Παρίσι, ἓνα ἀντίγραφο τοῦ ἐγγράφου τοῦ ἀφορισμοῦ, τὸ ὁποῖον, ὁ καρδιναλὸς, σύμφωνα μὲ τὴν ἐντολὴν ποῦ εἶχε λάβει, φρόντισε μὴ νύχτα νὰ τὸ τοχοκολλήσῃ στὴν ξώπορτα τῆς «Παναγίας τῶν Παρισίων». Φαντάζεσθε τὸ σκάνδαλο ποῦ ἐπηκολούθησε τὴν ἄλλη μέρα.

Ὅταν ὁ Ναπολέων ἐπληροορήθη τὰ συμβάντα ἔγινε ἔξω φρενῶν. Ἐκάλεσεν ἀμέσως τὸν Ἰπουργὸ τῆς Ἀστυνομίας καὶ τοῖς καμὲ παρατηρήσεις, αὐτὸς ὁμῶς ἔβριξε τὴν εὐθύνη στὸν Γενικὸ Διευθυντὴ τῆς Βιβλιοθήκης (ἀνάτατον ἀξιωματοῦχο τῆς Ἀυτοκρατορίας), ὁ ὁποῖος, καθὼς τὸν ἐβραβίωσαν, εἶχε λάβει γνῶσιν τῆς πράξεως τοῦ ντ' Ἀστρὸς ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή καὶ δὲν εἶχε κάνει τίποτα διὰ νὰ τὸν ἐμποδίσῃ.

Ἐξω φρενῶν ὁ Ναπολέων ἐπῆγε ἐν τῷ μεταξὺ στὴ συνεδρίαση τοῦ Συμβουλίου τοῦ Στέμματος, ὅπου τὸν περιέμναν. Μόλις βρέθηκε στὴν αἴθουσα τοῦ Συμβουλίου, ἄρχισε νὰ κινή βόλτες, ἀφίρνοντας ἀπὸ τὸν θρόνον τοῦ, χωρὶς νὰ λήη τίποτα. Κατόπιν γυρίζοντας πρὸς τὸν Διευθυντὴ τῆς Βιβλιοθήκης κ. ντὲ Πορτουίλις, τοῦ εἶπε μὲ ὄργην :

— Ἐγνωρίζετε τὰ πάντα ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή, δὲν εἶν' ἔτσι;... Ἀπαντήσατε μου εὐλαχῶς...

— Μάλιστα, Μεγαλειότατε...

— Καὶ τοῖς μὰ τὰ νὰ λέτε αὐτὸ; Τοῖμοῦν νὰ μὲ βρίζουν, νὰ μὲ προσβάλλουν μὲς στὴν πρωτεύουσά μου καὶ τὸ ἀρίντε αὐτὸ ἔτσι !...

— Ὑπέθεσα, Μεγαλειότατε, ὅτι ἂν τιμωροῦσα τὸν καρδιναλὸν θὰ τὸν ἔκανα συμπαθῆ στὸ πλῆθος... Κατὰ συνέπειαν εἶχα καθῆκον...

— Εἴχατε καθῆκον, κύριε, πρῶτ' ἀπ' ὅλα νὰ μὲ εἰδοποιήσετε. Καθῆστε τώρα... Εἰσαθε ζῶσον !...

Μετὰ τὸν ἀφορισμὸν

Λίγες ἡμέρες κατοπιν ὅλοι οἱ ἀρχιερεῖς τῆς Παναγίας τῶν Παρισίων πῆγαν στὰ Ἀνάκτορα νὰ εὐχρηθῶν τὸν Ναπολέοντα γιὰ τὴν πρώτην τοῦ ἔτους. Μεταξὺ αὐτῶν συγκατελέγετο καὶ ὁ καρδιναλὸς ντ' Ἀστρὸς, Ὁ Ναπολέων, μόλις τὸν εἶδε ἐξερμάνη. Προχώρησεν ἀπειλητικὰ πρὸς αὐτὸν καὶ τοῦ εἶπε :

— Ἄ ! Ὡστε σεις εἰσαθε ποῦ θέλετε ν' ἀνάψετε φωτιά μέσα στὸ κράτος μου ! Σεις εἰσαθε ποῦ προδίδετε τὸν Ἀυτοκράτορά σας γιὰ νὰ υπακούσετε σ' ἓνα ἔξω ἱερεῖα !... Αὐτὰ, κύριε, δὲ μ' ἀρέσκουν... Εἶμαι χριστιανὸς, περισσότερο μάλιστα ἀπ' ὅλους σας... Καὶ θὰ ὑπερασπίσω τὰ δικαιώματά τοῦ στέμματός μου ἐναντίον τῶν ὁμοίων σας... Ὁ Θεὸς μὲ ὅπλασε μὲ σάβην. Μὴ τὸ ξεχνάτε αὐτὸ σεις καὶ οἱ ὁμοῖοί σας.

Ὁ ντ' Ἀστρὸς θέλησεν ν' ἀπαντήσῃ. Μὲ μίαν χειρνομίαν ὁμῶς ὁ Ἀυτοκράτωρ τοῦ εἶδει τὴν πόρτα...

ΕΛΛΗΝΕΣ ΤΡΟΙΗΤΑΙ

ΤΟ ΠΑΡΑΠΑΤΗΜΑ

Μὲ μιὰ κόρη λυγρὴ μιὰ γειτόνισσά μου
Ροδοκκίνη ξανθὴ καὶ γαλάνομάτα,
Κάθ' αὐγὴν ποῦ πῆγαινα κάτω στὴ δουλειά μου
Κατεβαίναμε μαζὺ τοῦ χωριοῦ τῆ στρατά.

Τὸ χωριὸν μᾶς εἶν' ψηλὰ τοῦ βουνοῦ τῆ γᾶχη.
Μονοπάτι δόξατο ὡς τοὺς κάμπους πάει,
Κάπου-κάπου περὶ πολλὴ ἐγκλιστροῦν οἱ βράχοι
Κι' ἀκουμποῦσεν ἡ ξανθὴ τὸν δρόμὸν τῆς πλαῖ.

Μιὰν αὐγὴν μαγιάτικη, — λὲς μᾶς εἶχαν μάγια ! —
Μέσα ποῦ κατέβαινε γελαστὴ κοντὰ μου,
Κἀπως παραπάτησε, γλῶστρησε στὰ πλάγια
Κι' ὡς τὸ τέλος βρέθηκε μὲσ' στὴν ἀγκαλιά μου !

Ἔγνοῦσα νὰ ξεπετᾶ καὶ νὰ λαχταρῆξῃ
Κρεμαστὸ στὰ στήθη μου, τ' ἀπαλὸ τῆς σῶμα,
Εἶδα γόρῳ τὸ βουνοὶ νὰ στριφογυρῆξῃ,
Κι' ἄξωφρα — τὴ φίληγα στὸ γλυκὸ τῆς στόμου !

Ἔφουγε ὀλοκόκκινη μ' ἄφρησε θλιμμένο...
Ἄ τὸ κείνο τὸ φίλῃ ἢ κακιὰ θυμῶνει,
Καὶ μονάχος τὸ βουνοὶ τώρα κατεβαίνο,
Κ' ἡ γειτονοπούλα μου κατεβαίνει μόνη.

Μ' ἀπὸ τότε στὸ μυαλὸ καρφωτὴ μοῦ μένει,
Μιὰ ἰδέ' ἀνόητη ἢ ξανθὴ μου τάχα,
Μὴ γιὰ τὴ φίλησα εἶνε θυμωμένη,
Ἢ γιὰ τὴ φίλησα... μιὰ φορὰ μονάχα ;

Γ. Δροσίνης

ΕΠΙ ΤΟΥ ΤΑΦΟΥ ΤΟΥ ΑΧΙΛΛΕΩΣ ΠΑΡΑΣΧΟΥ

Στὸν ποιητὴ, ποῦ ἔφαλλε ἀπ' τῆς καρδιάς τὰ βάθη
στὸν ἄνθρωπο, ποῦ ἐμάρανεν αἱ πίκρες καὶ τὰ πᾶθη,
Ἔνα λουλοῦδ' τρυφερὸ, ἀγνὸ, δροσλοισμένο
φρένω κ' ἐγώ, μὲ τῆς καρδιάς τὸ δάκρυ ποτισμένο.

Ἐκείνος ποῦ ἤθελος κάθε πνοὴ νὰ φύλλῃ,
μᾶς στέλλει ἀηδῶνια πάντοτε καὶ μᾶς τὰ παίρνει πάλι...
Μυστήριον παρήγορο ! Ἐκλείσθηκε τὸ στόμα,
μ' ἀκούω τὸν ἦχο τὸ γλυκὸ τοῦ τραγουδιοῦ του ἀκόμα...

Εἶνε ἀχτεῖνα ὀλόλαμπρη ἀπὸ τὸ φῶς ἐκείνο
εἰς ἀνάσπερο... Εἶν' ἀρπαγρὸ τὸ Παραδείσιον κρῖνον !
Σχορπίσετε αὐτὸ μνημῖον τοῦ λουλοῦδου οἱ πονεμένοι...
Φαρεῖτε ! τ' ἄστρο ἔδυσσε, μὰ ἡ λάμπρι του θὰ μένη !

Π. Ἀξιώτης

ΟΝΕΙΡΑ

Τόσῳ πολὺ σ' ἀγάπησα καὶ τόσῳ σὲ λατρεύω,
ποῦ μέσα νύχτα ὅταν τρελλὸς τῆ μοῖρα σου ζηλεύω,
καὶ ἤθελα γιὰ μιὰ στιγμή δέ' εἶσαι σὺ νὰ γίνω
νὰ δῶ τὸ ἰ αἰσθάνεσαι ὅταν σιμά σου σβύνω.

Ι. Πολέμης

λέωμεν αὐτὸ τὸ εἰδύλλιον. Ἢ μοῖρα τὸν ἀνθρώπον δὲν εἶνε πάντοτε εὐνοική γιὰ ὅλους.

Φιλοσὴ Ὀφηλία ! Ἔφυγε ! Ἔνα λιγυρόν γραμίον ποῦ βῆκα στὸ προσκεφάλου τοῦ κρεββατιοῦ μου, ποῦ τὰ ἔλεγε ὅλα... Ἔφυγε γιὰ νὰ μὴ ξαναφθῇ. Ἔφυγε ξαφνικὰ ὅπως ἦθε. Ποῦ πηγε ; Δὲν ἔβρα... Ἢ γιὰ ὑπερήτρια μοῦ εἶπε πῶς ἦταν τρελλή !... Τρελλή !... Ναι, ἔτσι φαίνεται... Κι' ἴσως αὐτὴ τὴ στιγμή νὰ μὴ βρισκεται περὶ αὐτῆς ζωῆ... Ποιὸς ἔβρει ;...

Jules Perittin